

„Hvad agter regeringen at foretage i anledning af, at det ved den af kommissionsdomstolen af 2. oktober 1968 foretagne undersøgelse må anses for godtgjort,

at boligministeren har forsømt sin pligt til rettidigt og på rimelige vilkår at tilvejebringe lokaler til kildeskattedeadministrationen, og

at boligministeren i forhandlingerne med finansudvalget herom har afgivet urigtige og vildledende oplysninger samt undladt at give oplysninger af væsentlig betydning for finansudvalgets behandling af det pågældende aktstykke (nr. 447 af 29. juli 1968)?“

Fremme af forespørgslen vedtoges $\frac{23}{4}$ (F. sp. 5891).

Forespørgslen foretoges $\frac{8}{5}$ (F. sp. 6359). Sammen med den foretoges den følgende forespørgsel (nr. 10) til statsministeren af Ømann m. fl.

De to ordførere for forespørgslerne, *K. Axel Nielsen* (S) (forespørgsel nr. 9) og *Ømann* (SF) (forespørgsel nr. 10), motiverede deres forespørgsler.

Statsministeren fandt, at der i og for sig kun var det fælles for de to forespørgsler, at de tog deres udgangspunkt i den redogørelse for forløbet af tilvejebringelsen af lokaler til kildeskattedirektoratet, som var afgivet af den nedsatte kommissionsdomstol; ellers var der stor forskel på de to forespørgsler. Den ene, stillet af socialdemokratiet, vedrørte boligministerens ansvar i sagen, medens den anden, stillet af socialistisk folkeparti, vedrørte forholdene i boligministeriet og administrationen i deres helhed. Statsministeren gav derefter en indgående besvarelse af hver af de stillede forespørgsler.

Statsministeren sluttede med følgende sammenfattende bemærkninger:

„ Sluttelig vil jeg gerne have lov til at gøre nogle mere generelle bemærkninger om det indtryk, sagen om kildeskattedehuset kan have efterladt i offentligheden, ikke mindst i relation til statsadministrationen og embedsmændene. Der kan være en fare for, at en undersøgelse af denne karakter trods sin tilstræbte objektivitet kan give et skævt billede af forholdene og i et vist omfang føre til uberettigede generaliseringer. Jeg synes, vi må erindre to ting. I den periode, da begivenhederne udspillede sig, antog sagen ikke de samme dimensioner, som den gjorde under afhøringerne. Det var en sag, som måtte klares ind imellem en lang række andre løbende sager. Da den så senere kom i søgelyset, lå de forhold, der under-